

Ηλίας - Αριθμός Δέκα

Jeff Pippenger

2023-10-13

1856

Το Μιλλεριτικό κίνημα παριστάνεται στο έβδομο κεφάλαιο του Ησαΐα μέσω μιας προφητείας εξήντα πέντε ετών, η οποία άρχισε το 742 π.Χ. Αυτά τα εξήντα πέντε έτη, που έλαβαν χώρα στην ιστορία του Ησαΐα, αντιπροσωπεύουν τα εξήντα πέντε έτη από το 1798 έως το 1863. Το Άλφα και το Ωμέγα θα αποτυπώνουν πάντοτε το τέλος μαζί με την αρχή. Η προφητεία των εξήντα πέντε ετών προσδιορίζει την κατάρα των επτά καιρών εναντίον του βόρειου και του νότιου βασιλείου του Ισραήλ. Οι πρώτοι επτά καιροί εναντίον του βόρειου βασιλείου άρχισαν το 723 π.Χ., δεκαεννέα έτη αφότου ο Ησαΐας παρουσίασε την πρόβλεψη στον βασιλιά Άχαζ. Οι τελευταίοι επτά καιροί εναντίον του νότιου βασιλείου άρχισαν στο τέλος των εξήντα πέντε ετών, το 677 π.Χ.

Η πρώτη κατάρα των επτά καιρών εναντίον του Εφραΐμ έληξε το 1798, το οποίο ήταν ο καιρός του τέλους, όταν αποσφραγίσθηκε το όραμα του ποταμού Ουλάι των κεφαλαίων οκτώ και εννέα του Δανιήλ. Σημείωσε προφητικώς τόσο την άφιξη του αγγέλματος του πρώτου αγγέλου όσο και την προφητική έναρξη του κινήματος των Μιλλεριτών. Η τελευταία κατάρα των επτά καιρών εναντίον του Ιούδα έληξε το 1844, το οποίο ήταν η άφιξη του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου. Δεκαεννέα έτη αργότερα, το 1863, τα εξήντα πέντε έτη που παριστάνονταν στην αρχή της προρρήσεως σημείωσαν το τέλος του κινήματος των Μιλλεριτών και την αρχή της Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας. Επτά έτη πριν από το 1863, το 1856, ο Τζέιμς Ουάιτ άρχισε να επισημαίνει ότι το κίνημα των Μιλλεριτών είχε παύσει να είναι η εκκλησία της Φιλαδελφείας και είχε καταστεί η εκκλησία της Λαοδίκειας. Ο εγγονός του, όταν έγραφε τη βιογραφία της Έλεν Ουάιτ, γράφει για την ιστορία του 1856 και για το Λαοδικειακό μήνυμα.

«Το Μήνυμα προς τη Λαοδίκεια»

Οι Αντβεντιστές που τηρούσαν το Σάββατο είχαν υιοθετήσει τη θέση ότι τα μηνύματα προς τις επτά εκκλησίες στην Αποκάλυψη 2 και 3 απεικόνιζαν την εμπειρία της χριστιανικής εκκλησίας διαμέσου των αιώνων. Κατέληγαν δε στο συμπέρασμα ότι το μήνυμα προς την εκκλησία της Λαοδίκειας εφαρμόζοταν σε εκείνους τους οποίους τότε αποκαλούσαν κατ' όνομα Αντβεντιστές, δηλαδή σε όσους δεν είχαν αποδεχθεί το Σάββατο της εβδόμης ημέρας. Σε ένα σύντομο κύριο άρθρο στο Review της 9ης Οκτωβρίου, ο James White έθεσε ορισμένα ερωτήματα που προκαλούσαν σκέψη, τα οποία εισήγαγε δηλώνοντας:

Το ερώτημα αρχίζει εκ νέου να προβάλλει: «Φύλαξ, τι περί της νυκτός;» Προς το παρόν υπάρχει χώρος μόνο για λίγες ερωτήσεις, που τίθενται για να επιστήσουν την προσοχή στο θέμα με το οποίο σχετίζονται. Μια πλήρης απάντηση, ελπίζουμε, θα δοθεί σύντομα.—Review and Herald, 9 Οκτ. 1856.

«Από τα ένδεκα ερωτήματα που έθεσε, το έκτο ήταν εκείνο που εστίασε ακριβώς στους Λαοδικείς.

«6. Δὲν ἀπεικονίζει εὐστοχα ἡ κατάστασις τῶν Λαοδικέων (χλιαροί, καὶ οὔτε ψυχροί οὔτε θερμοί) τὴν κατάστασις τοῦ σώματος ἐκείνων ποὺ ομολογοῦν τὸ μήνυμα τοῦ τρίτου ἀγγέλου; —Ibid.»

«Το τελευταίον ἐρώτημα ἐκθέτει τὸ ζήτημα ἀποκάλυπτα:»

«11. Ἐὰν αὕτη εἶναι ἡ κατάστασις μας ὡς λαοῦ, ἔχομεν ἄραγε πραγματικὸν λόγον νὰ ἐλπίζωμεν εἰς τὴν εὐνοιαν τοῦ Θεοῦ, ἐὰν δὲν προσέξωμεν τὴν “συμβουλήν” τοῦ Ἀληθινοῦ Μάρτυρος; Σε συμβουλεύω νὰ ἀγοράσῃς παρ’ ἐμοῦ χρυσίον δεδοκιμασμένον ἐν πυρὶ, διὰ νὰ πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευκά, διὰ νὰ ἐνδυθῇς, καὶ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνῃ τῆς γυμνότητός σου· καὶ χρίσον τοὺς ὀφθαλμούς σου μετ’ ἐμοῦ, διὰ νὰ βλέπῃς. Ὅσους ἐγὼ ἀγαπῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· γίνου λοιπὸν ζηλωτὴς, καὶ μετανόησον. Ἴδου, ἵσταμαι εἰς τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐὰν τις ἀκούσῃ τὴν φωνὴν μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θὰ εἰσέλθω πρὸς αὐτόν, καὶ θὰ δειπνήσω μετ’ αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ’ ἐμοῦ. Εἰς τὸν νικῶντα θὰ δώσω νὰ καθίσει μετ’ ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρὸς μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ. Ἀποκάλυψις 3:18–21.—Αὐτόθι.»

«Εἶναι σαφές ὅτι ἡ ἀλήθεια τοῦ πράγματος μόλις ἀρχίζει νὰ ἀνατέλλει στὴ διάνοια τοῦ James White. Το ἐπόμενο τεύχος τοῦ Review περιείχε μιὰ παρουσίαση ἐπτά στηλῶν τῶν ἐπτά ἐκκλησιῶν, ὑπὸ αὐτὸν τὸν τίτλο. Στις εἰσαγωγικὰς τοῦ παρατηρήσεις δὴλωσε:»

«Πρέπει νὰ συμφωνήσωμε με ορισμένους σύγχρονους ἐρμηνευτὰς ὅτι αὐτὰς οἱ ἐπτά ἐκκλησίαι πρέπει νὰ νοηθῶν ὡς ἀντιπροσωπεύουσες ἐπτά καταστάσεις τῆς Χριστιανικῆς ἐκκλησίας, σε ἐπτά χρονικὰς περιόδους, οἱ ὁποῖαι καλύπτουν ὅλη τὴν ἑκτασὴ τῆς Χριστιανικῆς ἐποχῆς.—Στο ἴδιο, 16 Οκτ. 1856.

«Κατόπιν ἀνέλαβε τὴν προφητεία, ἐξετάζοντας καθεμίαν ἐκκλησίαν χωριστά. Φθάνοντας στὴν ἑβδόμη, τὴ Λαοδικεῖαν, διακήρυξε:»

«Πόσο ταπεινωτικὴ γιὰ ἐμὰς ὡς λαὸ εἶναι ἡ θλιβερὴ περιγραφή αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας. Καὶ δὲν εἶναι ἄραγε αὕτη ἡ φοβερὴ περιγραφή μιὰ πλέον τέλεια εἰκόνα τῆς παρούσας καταστάσεώς μας; Εἶναι· καὶ δὲν θὰ ὠφελήσῃ καθόλου νὰ προσπαθήσωμε νὰ ἀποφύγωμε τὴ δύναμι αὐτῆς τῆς διερευνητικῆς μαρτυρίας πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Λαοδικεῖας. Ὁ Κύριος ἄς μας βοηθήσῃ νὰ τὴ δεχθῶμε καὶ νὰ ὠφεληθῶμε ἀπὸ αὐτήν.—Στο ἴδιο.»

«Ἀφοῦ ἀφιέρωσε δύο στήλες στὴν ἐκκλησίαν τῆς Λαοδικεῖας, οἱ καταληκτικὰς τοῦ παρατηρήσεις ἀπηύθυναν μιὰ ἰσχυρὴ ἐκκλησίαν:»

«Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, πρέπει νὰ νικήσωμε τὸν κόσμον, τὴ σάρκα καὶ τὸν διάβολον, ἀλλιῶς δὲν θὰ ἔχομε κανένα μέρος στὴ βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.... Ἀναλάβετε αὐτὸ τὸ ἔργο ἀμέσως, καὶ με πίστη διεκδικήστε τὰς ευμενεῖς υποσχέσεις πρὸς τοὺς μετανουόντες Λαοδικεῖς. Ἐγερθεῖτε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου, καὶ ἄς λάμπῃ τὸ φῶς σας πρὸς δόξαν τοῦ εὐλογημένου ὀνόματός Του.—Ibid.»

«Ἡ ἀνταπόκρισις ἀπὸ τὸ πεδίο ἦταν συγκλονιστικὴ. Ἐγραψε ὁ G. W. Holt ἀπὸ τὸ Οχάιο στὰς 20 Οκτωβρίου:»

«Ναι, πράγματι πιστεύω ότι εμείς, οι οποίοι βρισκόμαστε στο τρίτο μήνυμα με τις εντολές του Θεού και την πίστη του Ιησού, είμαστε η εκκλησία προς την οποία απευθύνεται αυτή η γλώσσα· και δεν μπορούμε να είμαστε υπερβολικά έγκαιροι στο να ζητούμε δοκιμασμένο χρυσάφι και λευκά μιάτια και κολλύριο, ώστε να βλέπουμε.—Ibid., 6 Νοεμβρίου 1856.

«Από τη Βορειοανατολή ακούσθηκε μια νέα φωνή επί του θέματος, εκείνη του Στήβεν Ν. Χάσκελ, από το Πρίνστον της Μασαχουσέτης. Ως Αντβεντιστής της πρώτης ημέρας είχε αρχίσει να κηρύττει σε ηλικία 20 ετών· τώρα, τρία χρόνια αργότερα, βρισκόταν στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Επιμελής σπουδαστής της Αγίας Γραφής, αφού είδε το σύντομο αρχικό κύριο άρθρο του White που εισήγαγε το ζήτημα των επτά εκκλησιών, επέλεξε να γράψει ένα εκτενές άρθρο για το Review:»

«Το θέμα στο οποίο έγινε αναφορά υπήρξε για μένα αντικείμενο βαθύτατου ενδιαφέροντος κατά τους τελευταίους μερικούς μήνες.... Εδώ και κάποιο διάστημα έχω οδηγηθεί να πιστεύω ότι το μήνυμα προς τους Λαοδικείς ανήκει σε εμάς· δηλαδή, σε εκείνους που πιστεύουν στο μήνυμα του τρίτου αγγέλου, για πολλούς λόγους τους οποίους θεωρώ βάσιμους. Θα αναφέρω δύο.—Ibid.»

«Το πράττει αυτό, αφιερώνοντας δύο στήλες στα συμπεράσματά του. Καθώς ολοκλήρωνε, δήλωσε:»

«Μια θεωρία του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου ποτέ, όχι, ποτέ δεν θα μας σώσει, χωρίς το ένδυμα του γάμου, το οποίο είναι η δικαιοσύνη των αγίων. Πρέπει να τελειοποιήσουμε την αγιότητα μέσα στον φόβο του Κυρίου.—Στο ίδιο.»

«Καθώς ο Τζέιμς Γουάιτ συνέχιζε τα κύρια άρθρα του σχετικά με το μήνυμα προς την εκκλησία της Λαοδικείας, οι έννοιες που οι Σαββατοτηρούντες Αντβεντιστές διάβαζαν τώρα στο Review ήταν εντυπωσιακές· όμως, ύστερα από προσεκτική και προσευχητική εξέταση, διαπιστώθηκε ότι ήταν εφαρμόσιμες. Οι επιστολές προς τον εκδότη έδειχναν αρκετά γενική συμφωνία και υποδείκνυαν ότι βρισκόταν σε εξέλιξη μια αναζωπύρωση. Ότι το συγκλονιστικό αυτό μήνυμα δεν ήταν προϊόν ενθουσιαστικής έξαρσης επιβεβαιωνόταν από το πρώτο άρθρο της Testimony No. 3, που δημοσιεύθηκε τον Απρίλιο του 1857, με τίτλο Be Zealous and Repent. Αρχίζει ως εξής: «Ο Κύριος μού έδειξε σε όραση ορισμένα πράγματα σχετικά με την εκκλησία στην παρούσα χλιαρή της κατάσταση, τα οποία θα σας εκθέσω.»—1Τ, σ. 141. Σε αυτό, η Έλεν Γουάιτ παρουσίασε όσα της είχαν δειχθεί σχετικά με τις επιθέσεις του Σατανά εναντίον της εκκλησίας μέσω της επίγειας ευημερίας και των υλικών αποκτημάτων.» Arthur White, Ellen G. White: The Early Years, volume 1, 342–344.

Το Μιλλεριτικό κίνημα άρχισε προφητικώς ως η εκκλησία της Φιλαδελφείας, και το 1856 έγινε η εκκλησία της Λαοδικείας. Επτά έτη αργότερα το κίνημα έληξε, και η Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας άρχισε ως η εκκλησία της Λαοδικείας και θα παραμείνει έτσι, έως ότου εξαπορριφθεί από το στόμα του Κυρίου. Το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων εξήλθε από την ποιμήνη της εκκλησίας της Λαοδικείας, καθώς ακριβώς το Μιλλεριτικό κίνημα εξήλθε από την ποιμήνη της εκκλησίας των Σάρδεων. Το κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων παραλληλίζεται προς το Μιλλεριτικό κίνημα, καθότι το πρώτο κίνημα μεταβλήθηκε από Φιλαδέλφεια σε Λαοδικεία και το τελευταίο κίνημα μεταβάλλεται από Λαοδικεία σε Φιλαδέλφεια.

Το σημείο της μεταβάσεως από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια στη Μιλλεριτική ιστορία σημειώνεται συγκεκριμένως ως το 1856, οπότε το σημείο της μεταβάσεως πρέπει επίσης να σημειώνεται και στο τελευταίο κίνημα, διότι ο Θεός ουδέποτε μεταβάλλεται. Το σημείο της μεταβάσεως προσδιορίζεται στην Αποκάλυψη ένδεκα με τους δύο προφήτες που φονεύονται στις οδούς.

Και όταν τελειώσωσι την μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου θέλει κάμει πόλεμον μετ' αὐτῶν, καὶ θέλει νικήσει αὐτούς, καὶ θέλει θανατώσει αὐτούς. Καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν θέλουσι κείσθαι ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἣτις πνευματικῶς καλεῖται Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσταυρώθη. Ἀποκάλυψις 11:7, 8.

Ἡ τελευταία κίνηση θα πέθαινε, ἔπειτα θα στεκόταν ὀρθία καὶ κατόπιν θα ανασταινόταν ὡς τὸ λάβαρο. Με τὸν τρόπο αὐτὸ θα ευθυγραμμίζοταν με τὸ Ρεπουμπλικανικὸ κέρασ. Τὸ Ρεπουμπλικανικὸ κέρασ σχηματίζει μιὰ εἰκόνα πρὸς τὸ θηρίο, καὶ τὸ θηρίο τοῦ ὁποῖου σχηματίζει τὴν εἰκόνα ἐξετάζεται στὴν Ἀποκάλυψη δεκαεπτὰ, καὶ ἐκεῖνο τὸ θηρίο ταυτοποιεῖται ὡς ἡ πέμπτη κεφαλὴ πὺ ἐλάβε θανατηφόρο πλήγμα, ἡ ὁποία θα ανασταινόταν ὡς ἡ ὄγδοη κεφαλὴ. Θα ανασταινόταν ὡς ἡ ὄγδοη, ἡ ὁποία ἦταν ἐκ τῶν ἐπτὰ.

Καὶ τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἦτο, καὶ δὲν εἶναι, αὐτὸ εἶναι καὶ ὄγδοον, καὶ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ, καὶ ὑπάγει εἰς ἀπώλειαν. Ἀποκάλυψις 17:11.

Τὸ Ρεπουμπλικανικὸ κέρασ θα σχημάτιζε μιὰ εἰκόνα ἐκεῖνου τοῦ θηρίου, καὶ ἐπομένως θα θανατωνόταν καὶ κατόπιν θα ανασταινόταν. Ὄταν ανασταινόταν, θα ἦταν ἡ ὄγδοη κεφαλὴ, ἡ ὁποία ἦταν ἀπὸ τὶς ἐπτὰ προηγούμενες κεφαλές. Τὸ Προτεσταντικὸ κέρασ ὑπεύει ἐπάνω στὸ ἴδιο γήινο θηρίο με τὸ Ρεπουμπλικανικὸ κέρασ καὶ θα ἔπρεπε νὰ διαθέτει τὶς ἴδιες προφητικὲς δυναμικές. Ἡ μετάβαση ἀπὸ τὴ Φιλαδέλφεια στὴ Λαοδίκεια μέσα στὸ Μιλλεριτικὸ κίνημα προεικονίζει τὴ μετάβαση ἀπὸ τὴ Λαοδίκεια στὴ Φιλαδέλφεια στὴν ἐσχατὴ κίνηση.

Ὄταν τὸ τελευταῖο κίνημα ἐλάβε θανατηφόρο πλήγμα στὶς 18 Ἰουλίου 2020, πέθανε ὡς Λαοδίκεια. Ὄταν, ὅπως παριστάνεται στὴν Ἀποκάλυψη ένδεκα, μεταβαίνει στὴ Φιλαδέλφεια, θα αντιπροσωπεύει τὴν ὄγδοη ἐκκλησία, δηλαδὴ ἐκεῖνη πὺ εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Ὁ θάνατος κατὰ τὸ ἔτος 2020 παραλληλιζόταν με τὸ Ρεπουμπλικανικὸ κέρασ· διότι, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ τέλους τὸ 1989, εἶχαν ὑπάρξει ἔξι πρόεδροι. Ὁ ἕκτος πρόεδρος ἐλάβε θανατηφόρο πλήγμα, τὸ ὁποῖο θα θεραπευθεῖ τὸ 2024. Τότε ἐκεῖνη ἡ κεφαλὴ θα εἶναι ἡ ὄγδοη κεφαλὴ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ τέλους τὸ 1989, καὶ θα εἶναι ἐκ τῶν ἐπτὰ. Ἀμφότερα τὰ κέρατα ἦσαν τὸ ἕκτο πὺ γίνεται τὸ ὄγδοο. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ἀποτελεῖ μεγάλο μέρος τοῦ μηνύματος τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸ ὁποῖο ἀποσφραγίζεται ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὴ λήξη τῆς δοκιμασίας.

Για τὸν λόγο αὐτὸ, εἶναι σημαντικό νὰ ὑπάρχει σαφήνεια σχετικά με τὴ Μιλλεριτικὴ ἱστορία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τύπο τῆς παρούσας ἱστορίας μας. Ἡ ἀδελφὴ White ἐπιβεβαίωσε τὸ 1856 τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ James White στὴ Λαοδίκεια ἐπὶ τοῦ κινήματος· ἐπομένως, αὐτὴ δὲν εἶναι μιὰ ἐφαρμογὴ πὺ προέρχεται ἀπὸ ἀνθρώπινη λογικὴ. Ἐπτὰ χρόνια πρὶν ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας συνδεθεῖ νομικά με τὸ ρεπουμπλικανικὸ κέρασ, εἶχε ἤδη ταυτοποιηθεῖ, διὰ τῆς ἐμπνευσης, ὡς ἡ ἐκκλησία τῆς Λαοδικείας. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι δὲν ὑπῆρξε ποτὲ οὔτε μιὰ ἡμέρα στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ἐβδόμης Ἡμέρας κατὰ

την οποία να ήταν οτιδήποτε άλλο εκτός από γυμνή, πτωχή, τυφλή, άθλια και ταλαιπώρη. Αυτή η προφητική πραγματικότητα παρέχει το πλαίσιο και τη δικαίωση για την αναγνώριση των τεσσάρων κλιμακούμενων βδελυγμάτων του ογδού κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ ως των τεσσάρων γενεών του Αντβεντισμού.

Όταν η ιστορία των Μιλλεριτών προσεγγίζεται από τη δομή των εξήντα πέντε ετών του Ησαΐα επτά, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι η προφητεία των επτά καιρών είναι η προφητική ομπρέλα που καλύπτει ολόκληρη την ιστορία του κινήματος των Μιλλεριτών. Το 1856, το μήνυμα προς την εκκλησία της Λαοδίκειας έγινε παρούσα αλήθεια για τον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό. Εκείνος που παρουσιάζει το μήνυμα της Λαοδίκειας δεν ήταν ο Ιάκωβος ή η Ελένη Ουάιτ, αλλά ο Πιστός και Αληθινός Μάρτυς.

Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων γράψον· Ταῦτα λέγει ὁ Ἄμῆν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· εἶθε νὰ ἦσο ψυχρὸς ἢ ζεστός. Ἔτσι λοιπόν, ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρός, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστός, μέλλω νὰ σὲ ἐξεμέσω ἐκ τοῦ στόματός μου. Ἐπειδὴ λέγεις· Εἶμαι πλούσιος, καὶ ἔχω πλουτήσει, καὶ δὲν ἔχω χρεῖαν οὐδενός· καὶ δὲν γνωρίζεις ὅτι σὺ εἶσαι ὁ ταλαιπώρος, καὶ ἔλεινός, καὶ πτωχός, καὶ τυφλός, καὶ γυμνός· σὲ συμβουλεύω νὰ ἀγοράσῃς παρ' ἐμοῦ χρυσίον δεδοκιμασμένον ἐν πυρί, διὰ νὰ πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευκά, διὰ νὰ ἐνδύθῃς, καὶ νὰ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνῃ τῆς γυμνότητός σου· καὶ χρίσε τοὺς ὀφθαλμούς σου μὲ κολλύριον, διὰ νὰ βλέπῃς. Ὅσους ἐγὼ ἀγαπῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· γίνου λοιπόν ζηλωτής, καὶ μετανόησε. Ἴδου, ἵσταμαι εἰς τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τὴν φωνὴν μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θὰ εἰσέλθω πρὸς αὐτόν, καὶ θὰ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ. Εἰς ὃν νικᾷ, θὰ δώσω εἰς αὐτόν νὰ καθίσαι μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν θρόνον μου, καθὼς καὶ ἐγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρὸς μου εἰς τὸν θρόνον αὐτοῦ. Ὅστις ἔχει οὖς, ἄς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα πρὸς τὰς ἐκκλησίας. Ἀποκάλυψις 3:14–22.

Ο Αληθινός Μάρτυς δηλώνει ότι, εάν κάποιος «ακούσει» τη φωνή Του, θα εισέλθει και θα «δειπνήσει μετ' αὐτοῦ». Εάν η Λαοδίκεια άνοιγε τη θύρα, ο Χριστός θα εισερχόταν και θα δειπνούσε μετ' αὐτῶν. Εάν επιτραπεί στον Χριστό να εισέλθει, φέρει ένα μήνυμα, διότι ο συμβολισμός της βρώσεως αντιπροσωπεύει την αποδοχή ενός μηνύματος. Το μήνυμα μπορεί να γενικευθεί απλώς ως το Λαοδικειακό μήνυμα, αλλά αυτό αποτελεί επιφανειακή θεώρηση του τι αντιπροσωπεύει το μήνυμα που Εκείνος προσφέρει. Το 1856, ο Hiram Edson εξέθεσε μια σειρά οκτώ άρθρων που περιείχαν την προφητική πληροφορία η οποία διευρύνει την κατανόηση της πρώτης ακριβώς «χρονοπροφητείας» που οι άγγελοι του Θεού οδήγησαν τον William Miller να αναγνωρίσει και να διακηρύξει. Μέσα σε εκείνα τα οκτώ άρθρα, ο Edson προσδιορίζει ορθώς τα εξήντα πέντε έτη του Ησαΐα επτά.

Η απαρχή του έργου του Μίλλερ υπήρξε η ανακάλυψη των επτά καιρών, και επτά έτη πριν το κίνημα που ονομάστηκε από τη διακονία του φθάσει στο τέλος του, μία βαθύτερη αποκάλυψη αυτής ακριβώς της προφητείας προσφέρθηκε στον Μιλλεριτικό Αντβεντισμό. Προσφέρθηκε κατά το ίδιο έτος κατά το οποίο, διά της έμπνευσης, ταυτοποιήθηκαν ως Λαοδικείς. Προφητικώς, δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι ημέρες αργότερα, το 1863, η πρώτη ανακάλυψη του Μίλλερ περί προφητικού χρόνου απορρίφθηκε. Το μήνυμα προς τη Λαοδίκεια για το Αντβεντιστικό κίνημα

έφθασε το 1856, και ο Κύριος εκρούσε τη θύρα οκτώ φορές, με οκτώ άρθρα, για να δει αν μπορούσε να βρει είσοδο. Κατά την ολοκλήρωση του κινήματος, ο Αληθινός Μάρτυς επιθυμούσε να δειπνήσει μαζί με τον λαό Του, τρεφόμενος από το ίδιο το πρώτο μήνυμα χρόνου από την αρχή του κινήματος. Ο λαός Του αρνήθηκε να φάγει, και επτά έτη, ή δύο χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι προφητικές ημέρες, αργότερα, ο λαός Του έκλεισε τη θύρα που είχε ανοιχθεί με το κλειδί του Δαβίδ, το οποίο είχε τεθεί στο χέρι του Γουίλιαμ Μίλλερ. Επέστρεψαν σε έναν παλαιό Σαμαρείτη προφήτη, ο οποίος τους έθρεψε με ένα ψεύδος, σφραγίζοντας την τύχη τους να αποθάνουν μεταξύ ενός όνου και ενός λέοντος.

Το 1856, το προτεσταντικό κέρασ βρισκόταν στην κρίση της κοιλάδας της οράσεως, διότι όπου δεν υπάρχει όραση, ο λαός αφανίζεται. Το 1856, και το ρεπουμπλικανικό κέρασ βρισκόταν επίσης σε κρίση.

Το 1856 σηματοδότησε τη συνέχιση της βίαιης σύγκρουσης που είναι γνωστή ως «Bleeding Kansas», του Συνοριακού Πολέμου Κάνσας–Μισούρι. Ο αγώνας αφορούσε το αν το Κάνσας θα εισερχόταν στην Ένωση ως ελεύθερη πολιτεία ή ως δουλοκτητική πολιτεία. Η σύγκρουση περιλάμβανε βίαιες αναμετρήσεις μεταξύ εποίκων υπέρ της δουλείας και εποίκων κατά της δουλείας.

Στις 22 Μαΐου 1856, ένα βίαιο επεισόδιο σημειώθηκε επίσης στην αίθουσα της Γερουσίας των Ηνωμένων Πολιτειών, όταν ο βουλευτής Πρέστον Μπρουκς, υπέρμαχος της δουλείας από τη Νότια Καρολίνα, επιτέθηκε βάνουσα στον γερουσιαστή Τσαρλς Σάμνερ της Μασαχουσέτης με το μπαστούνι του. Ο Σάμνερ είχε εκφωνήσει έναν λόγο κατά της δουλείας με τίτλο *The Crime Against Kansas*, ο οποίος προσέβαλε βαθύτατα τον Μπρουκς. Το επεισόδιο του ξυλοδαρμού ανέδειξε τις αυξανόμενες εντάσεις μεταξύ Βορρά και Νότου γύρω από το ζήτημα της δουλείας.

Το 1856, το Ρεπουμπλικανικό Κόμμα ιδρύθηκε ως απάντηση στην πολιτική αναταραχή που προκάλεσε ο Νόμος Κάνσας–Νεμπράσκα, ο οποίος ψηφίστηκε το 1854 και οδήγησε στην αυξανόμενη αντίθεση προς την επέκταση της δουλείας σε νέα εδάφη. Το πρώτο εθνικό συνέδριο του κόμματος πραγματοποιήθηκε στη Φιλαδέλφεια, και ο Τζον Κ. Φρίμοντ επελέγη ως ο πρώτος προεδρικός υποψήφιος του στις εκλογές του 1856.

Ο Νόμος Κάνσας-Νεμπράσκα οργάνωσε τις επικράτειες του Κάνσας και της Νεμπράσκας και επέτρεψε στους εποίκους των επικρατειών αυτών να αποφασίσουν αν θα επέτρεπαν τη δουλεία εντός των ορίων τους. Η έννοια αυτή, γνωστή ως «λαϊκή κυριαρχία», στην πράξη κατήργησε τον Συμβιβασμό του Μισούρι του 1820, ο οποίος είχε απαγορεύσει τη δουλεία βόρεια του παραλλήλου 36°30' στην Επικράτεια της Λουιζιάνα. Ο νόμος είχε βαθύ αντίκτυπο στο ζήτημα της δουλείας στις επικράτειες. Αναζωπύρωσε τις διατομεακές εντάσεις, διότι άνοιξε το ενδεχόμενο η δουλεία να επεκταθεί σε περιοχές που προηγουμένως θεωρούνταν ελεύθερο έδαφος, όπως το Κάνσας. Η ψήφιση του Νόμου Κάνσας-Νεμπράσκα οδήγησε σε συρροή εποίκων υπέρ και κατά της δουλείας στην Επικράτεια του Κάνσας, καθέννας από τους οποίους ήλπιζε να επηρεάσει την έκβαση της ψηφοφορίας για τη λαϊκή κυριαρχία. Αυτός ο ανταγωνισμός για τον έλεγχο της επικράτειας οδήγησε σε βίαιες συγκρούσεις και σε μια περίοδο ανομίας, γνωστή ως το Ματωμένο Κάνσας, το 1856.

Οι προεδρικές εκλογές του 1856 υπήρξαν ένα σημαντικό πολιτικό γεγονός. Σε αυτές διεξήχθη τριμερής εκλογική αναμέτρηση μεταξύ του Δημοκρατικού James Buchanan, του Ρεπουμπλικανού John C. Fremont και του πρώην Προέδρου Millard Fillmore του American Party. Ο James Buchanan επικράτησε στις εκλογές και έγινε ο 15ος Πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η προεδρία του Τζέιμς Μπιούκαναν είναι γνωστή κυρίως για την αποτυχία της να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά τις αυξανόμενες εντάσεις και διαιρέσεις μεταξύ του Βορρά και του Νότου, που τελικά κορυφώθηκαν με το ξέσπασμα του Αμερικανικού Εμφυλίου Πολέμου λίγο μετά την αποχώρησή του από το αξίωμα. Η προεδρία του θεωρείται συχνά μία από τις λιγότερο επιτυχημένες στην αμερικανική ιστορία, εξαιτίας αυτών των σοβαρών αποτυχιών στην ηγεσία και στη διαχείριση της κρίσης.

Η διαβόητη Απόφαση Ντρεντ Σκοτ του 1857 διακήρυξε ότι οι δούλοι, είτε υπόδουλοι είτε ελεύθεροι, δεν ήταν πολίτες και δεν μπορούσαν να προσφεύγουν στα ομοσπονδιακά δικαστήρια. Διακήρυξε επίσης ότι το Κογκρέσο δεν μπορούσε να εμποδίσει τη δουλεία στις επικράτειες των Ηνωμένων Πολιτειών. Ο Δημοκρατικός Μπιούκαναν ενέκρινε δημοσίως την υπέρ της δουλείας Απόφαση Ντρεντ Σκοτ.

Όχι μόνο η φιλοδουλοκτητική στάση του Δημοκρατικού Μπιούκαναν επέτρεψε στις εντάσεις να κλιμακωθούν έως τον Εμφύλιο Πόλεμο, αλλά και η ανικανότητά του να διαχειριστεί την οικονομία της χώρας οδήγησε στον Πανικό του 1857, ο οποίος υπήρξε μία από τις μεγαλύτερες οικονομικές υφέσεις στην αμερικανική ιστορία πριν από τη Μεγάλη Ύφεση. Ο Πανικός του 1857 είχε ως αποτέλεσμα μια σοβαρή οικονομική ύφεση που διήρκεσε επί αρκετά έτη. Επιχειρήσεις και τράπεζες έκλεισαν, η ανεργία αυξήθηκε και το χρηματιστήριο υποχώρησε.

Κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Buchanan, οι νότιες πολιτείες άρχισαν τη διαδικασία της αποσχίσεώς τους από την Ένωση και αποσχίσθηκαν ως αντίδραση στην εκλογή του Ρεπουμπλικανού Abraham Lincoln, το 1860. Ο Buchanan υιοθέτησε παθητική στάση έναντι της κρίσεως της αποσχίσεως, υποστηρίζοντας ότι η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δεν διέθετε την εξουσία να αποτρέψει δια της βίας την απόσχιση. Αυτή η έλλειψη αποφασιστικής ενεργείας επέτρεψε στο αποσχιστικό κίνημα να αποκτήσει δυναμική. Η έλλειψη ισχυρής ηγεσίας εκ μέρους του και η απροθυμία του να αναλάβει αποφασιστική δράση για την αντιμετώπιση της κρίσεως της αποσχίσεως συνέβαλαν στην αντίληψη του Νότου ότι μπορούσε να εγκαταλείψει την Ένωση χωρίς να αντιμετωπίσει στρατιωτική αντίσταση.

Το 1860 εξελέγη ο Αβραάμ Λίνκολν, ο πρώτος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος. Την 1η Ιανουαρίου 1863, ο Πρόεδρος Λίνκολν υπέγραψε και εξέδωσε την τελική Διακήρυξη Χειραφέτησης, η οποία κήρυττε ότι όλοι οι υπόδουλοι άνθρωποι στην επικράτεια που τελούσε υπό τον έλεγχο των Συνομόσπονδων επρόκειτο να αφεθούν ελεύθεροι. Το εκτελεστικό αυτό διάταγμα είχε σημαντική επίδραση στον Εμφύλιο Πόλεμο, καθώς μετέτρεψε τη σύγκρουση σε αγώνα όχι μόνο για τη διατήρηση της Ένωσης, αλλά και για τον τερματισμό της δουλείας. Η Διακήρυξη Χειραφέτησης δεν απελευθέρωσε αμέσως όλα τα υπόδουλα άτομα. Εφαρμοζόταν ειδικώς στην επικράτεια που βρισκόταν υπό τον έλεγχο των Συνομόσπονδων, όπου η Ένωση είχε περιορισμένη εξουσία. Καθώς οι δυνάμεις της Ένωσης προέλαυναν και αποκτούσαν τον έλεγχο εδαφών των Συνομόσπονδων, η

διακήρυξη εφαρμοζόταν και οι υπόδουλοι άνθρωποι στις περιοχές εκείνες απελευθερώνονταν. Η Διακήρυξη Χειραφέτησης υπήρξε καίριο βήμα προς την τελική κατάργηση της δουλείας στις Ηνωμένες Πολιτείες και άνοιξε τον δρόμο για την ψήφιση της Δέκατης Τρίτης Τροπολογίας του Συντάγματος των Η.Π.Α., η οποία ψηφίστηκε και επικυρώθηκε στις 6 Δεκεμβρίου 1865.

Το Ρεπουμπλικανικό κέρασ, από τη δεκαετία του 1850 και έπειτα, βρισκόταν στην κρίση του ζητήματος της δουλείας. Δύο κύριες διαιρέσεις στη χώρα εκπροσωπούσαν από δύο κύριες τάξεις πολιτικής σκέψης. Μια διαδικασία διαχωρισμού άρχισε το 1856, καθώς ομάδες κατά και υπέρ της δουλείας μετακινήθηκαν στην επικράτεια του Κάνσας, επιχειρώντας να υποστηρίξουν τις απόψεις τους περί δουλείας, ακριβώς κατά τον χρόνο που η Φιλαδέλφεια διαχωριζόταν από τη Λαοδίκεια. Οι Δημοκρατικοί ήταν υπέρ της δουλείας και οι Ρεπουμπλικανοί ήταν κατά της δουλείας.

Το 1856, το Ματωμένο Κάνσας αντιπροσώπευε μια μικρογραφία του επικείμενου πολέμου. Κατά το έτος εκείνο, ένας Δημοκρατικός υπέρ της δουλείας εξελέγη ως η κεφαλή του Ρεπουμπλικανικού κέρατος, και η αναποτελεσματική ηγεσία του κατέστη το σύμβολο μιας αναποτελεσματικής προεδρίας, έως αυτές τις πρόσφατες έσχατες ημέρες. Προηγήθηκε του πρώτου Ρεπουμπλικανού προέδρου, ο οποίος εξαναγκάστηκε να αποκαταστήσει το χάος που είχε αφήσει πίσω της η προεδρία του Buchanan.

Μέχρι το 1863, το ρεπουμπλικανικό κέρασ εξέδωσε το σημαντικότερο εκτελεστικό διάταγμα στην ιστορία του θηρίου της γης της Αποκάλυψης δεκατρία. Το εκτελεστικό αυτό διάταγμα αφορούσε τη δουλεία. Μία παράγραφος της διακήρυξης αναφέρει: «Ότι την πρώτη ημέρα του Ιανουαρίου, κατά το έτος του Κυρίου χίλια οκτακόσια εξήντα τρία, όλα τα πρόσωπα που κρατούνται ως δούλοι εντός οποιασδήποτε Πολιτείας ή καθορισμένου μέρους Πολιτείας, των οποίων ο λαός θα βρίσκεται τότε σε ανταρσία κατά των Ηνωμένων Πολιτειών, θα είναι από τότε, εφεξής και για πάντα ελεύθερα· και η Εκτελεστική Κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών, περιλαμβανομένης της στρατιωτικής και ναυτικής εξουσίας αυτής, θα αναγνωρίζει και θα διατηρεί την ελευθερία των προσώπων αυτών και δεν θα προβαίνει σε καμία πράξη ή πράξεις για να καταστείλει τα πρόσωπα αυτά, ή οποιοδήποτε από αυτά, σε οποιοδήποτε προσπάθειες τυχόν καταβάλουν για την πραγματική τους ελευθερία.» Παρότι η επίλυση του προβλήματος της δουλείας ήταν ιστορικά ατελής σε εκείνο το σημείο, η ουσία του Συντάγματος αναγνωρίζεται όταν ο Λίνκολν έγραψε: «όλα τα πρόσωπα που κρατούνται ως δούλοι εντός οποιασδήποτε Πολιτείας ... θα είναι από τότε, εφεξής και για πάντα ελεύθερα».

Ο Λίνκολν επέστρεφε στη θεμελιώδη αρχή που εκφράζεται στο Σύνταγμα, το οποίο διακηρύσσει ότι «όλοι οι άνθρωποι δημιουργούνται ίσοι». Ο Λίνκολν επέστρεφε στις θεμελιώδεις αλήθειες την ίδια ακριβώς στιγμή που το προτεσταντικό κέρασ απέρριπτε τη θεμελιώδη προφητεία του, η οποία είναι η προφητεία της δουλείας. Επομένως, ακριβώς κατά τον χρόνο που το ρεπουμπλικανικό κέρασ εξέδιδε το πλέον σημαντικό «εκτελεστικό διάταγμα» στην ιστορία του σχετικά με τη δουλεία, το προτεσταντικό κέρασ εξέδιδε το πλέον σημαντικό εκτελεστικό διάταγμα στην προφητική ιστορία του σχετικά με την προφητεία της δουλείας, η οποία παριστάνεται από τον όρκο και την κατάρα του Μωυσή. Το ρεπουμπλικανικό κέρασ επέλεξε να επιστρέψει στα θεμέλια, το προτεσταντικό κέρασ επέλεξε να απορρίψει το θεμέλιό του και να επιστρέψει σε εκείνους προς τους οποίους είχε διδαχθεί να μη επιστρέψει ποτέ.

Το 1863, το Ρεπουμπλικανικό κέρασ είχε διαιρεθεί σε δύο στρατόπεδα, καθώς και το βασίλειο του αρχαίου Ισραήλ είχε διαιρεθεί κατά τον καιρό του Ιεροβοάμ και του Ροβοάμ. Το 1863, το Προτεσταντικό κέρασ συνδέθηκε νομικώς με το Ρεπουμπλικανικό κέρασ, όπως απεικονίζεται από τα δύο θυσιαστήρια του Ιεροβοάμ στη Βαιθήλ και στη Δαν. Τα δύο κέρατα κινούνται μέσα στην ιστορία παραλλήλως το ένα προς το άλλο, και η ιστορία του 1863 εκπροσωπεί ιδιαίτερας την ιστορία των εσχάτων ημερών.

Η ιστορία των Μιλλεριτών επαναλαμβάνεται στην ιστορία των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, με ορισμένες προφητικές επιφυλάξεις. Μία από αυτές τις επιφυλάξεις είναι ότι το κοινό-στόχος στην ιστορία των Μιλλεριτών ήταν πρώτα εκείνοι που ήσαν εκτός του κινήματος, και κατόπιν το ίδιο το κίνημα. Στο κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι δύο φωνές της Αποκάλυψης δεκαοκτώ προσδιορίζουν δύο κοινά-στόχους, αλλά αυτά τα κοινά-στόχοι είναι αντεστραμμένα σε σχέση με την ιστορία των Μιλλεριτών. Ο πρώτος στόχος είναι ο λαός του Θεού και η δεύτερη φωνή είναι το άλλο ποίμνιο του Θεού, το οποίο βρίσκεται ακόμη στη Βαβυλώνα.

Μία ακόμη προφητική επιφύλαξη είναι ότι, μολονότι και οι δύο ιστορίες μεταβαίνουν από τη μία εκκλησία στην άλλη, οι Μιλλεριτες μετακινήθηκαν από τη Φιλαδέλφεια στη Λαοδίκεια, ενώ το ισχυρό κίνημα του τρίτου αγγέλου μεταβαίνει από τη Λαοδίκεια στη Φιλαδέλφεια. Αυτό καταδεικνύει ότι οι Μιλλεριτες πέρασαν από την έκτη στη έβδομη εκκλησία και οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες περνούν από την έβδομη εκκλησία στην όγδοη εκκλησία, η οποία είναι εκ των επτά.

Το κέρασ των Ρεπουμπλικανών άρχισε την πορεία του από ένα έθνος υπέρ της δουλείας προς ένα έθνος κατά της δουλείας, μέσα στην ιστορία που περιβάλλει το 1863. Η κρίση εκείνης της ιστορίας εγκαθίδρυσε δύο πολιτικά κόμματα, τα οποία είναι οι ίδιοι αντίπαλοι μέσα σε αυτές τις «έσχατες ημέρες». Όπως ο πρώτος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος εκείνης της ιστορίας δολοφονήθηκε μόλις λίγες ημέρες αφότου έληξε ο πόλεμος, έτσι και ο τελευταίος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος δολοφονήθηκε συμβολικά και αφέθηκε στον δρόμο ως νεκρός, ενώ ο κόσμος χαιρόταν. Δολοφονήθηκε όχι μόνον λίγες ημέρες αφότου έληξε ο Εμφύλιος Πόλεμος, αλλά ακριβώς πριν αρχίσει ο τελικός εμφύλιος πόλεμος.

Ο πρώτος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος προηγήθηκε από τον πλέον αναποτελεσματικό πρόεδρο της αμερικανικής ιστορίας, και ο τελευταίος Ρεπουμπλικανός πρόεδρος θα προπορευθεί επίσης από τον ίδιο. Η αναποτελεσματικότητα του Δημοκρατικού προέδρου που προηγήθηκε του πρώτου Ρεπουμπλικανού προέδρου επέσπευσε την κρίση που εξελίχθηκε στον εμφύλιο πόλεμο, και η ίδια αναποτελεσματικότητα λαμβάνει χώρα τώρα. Ο Δημοκρατικός πρόεδρος που προηγείται του τελευταίου Ρεπουμπλικανού προέδρου διαχειρίστηκε την οικονομία κατά τέτοιον τρόπο ώστε να επιφέρει τη μεγαλύτερη οικονομική κατάρρευση στην αμερικανική ιστορία έως εκείνη τη χρονική στιγμή. Τα δύο κέρατα πορεύονται παραλλήλως έως τον νόμο της Κυριακής. Το 1863 άρχισε η πρώτη γενεά αμφοτέρων των κεράτων, και για αμφοτέρα τα κέρατα η τετάρτη και τελική γενεά θα είναι στραμμένη προς την ανατολή και θα προσκυνεί τον ήλιο.

Το μήνυμα του Ηλία συνοδεύεται πάντοτε από τις κρίσεις του Θεού, οι οποίες επιβεβαιώνουν το προειδοποιητικό μήνυμα. Η κοινωνία του κόσμου ζει τώρα όπως οι άνθρωποι πριν από τον

κατακλυσμό. Τρώνε, πίνουν και αναμένουν από τους τεχνολογικούς γίγαντες της παγκοσμιοποίησης να επιλύσουν οποιοδήποτε πρόβλημα ενδέχεται να ανακύψει. Ο Λόγος του Θεού προσδιορίζει ότι ο κόσμος βρίσκεται τώρα στο χείλος μιας φοβερής κρίσεως.

«“Τι γίνεται με τη νύχτα;” Διακρίνω άραγε τη σημασία αυτών των μηνυμάτων; Κατανοώ τη θέση που κατέχουν στο τελικό έργο του μεγάλου θεραπευτικού συστήματος; Είμαι τόσο εξοικειωμένος με τον “βέβαιο λόγο της προφητείας”, ώστε να μπορώ να βλέπω στα γεγονότα που διαδραματίζονται γύρω μου θετικές αποδείξεις ότι ο ερχόμενος Βασιλεύς είναι ήδη πλησίον, επί των θυρών; Αισθάνομαι την ευθύνη που αναπαύεται επάνω μου, ενόψει του φωτός που ο Θεός μου έδωσε; Χρησιμοποιώ κάθε τάλαντο που μου εμπιστεύθηκε ως οικονόμος Του, με ορθά κατευθυνόμενη προσπάθεια για τη διάσωση των απολλυμένων; ή είμαι χλιαρός και αδιάφορος, εν μέρει αναμειγμένος με έναν πονηρό κόσμο, χρησιμοποιώντας τα μέσα και την ικανότητα που ο Θεός μου έδωσε, κατά το πλείστον για αυτοϊκανοποίηση, μεριμνώντας περισσότερο για τη δική μου άνεση και ευκολία παρά για την προώθηση του έργου Του; Μήπως, με την πορεία μου, ενισχύω “την πεποιθήση που κερδίζει έδαφος στον κόσμο ότι οι Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας δίνουν αβέβαιο ήχο με τη σάλπιγγα και ακολουθούν την οδό των κοσμικών”;»

«Ακούμε τα βήματα ενός Θεού που πλησιάζει για να τιμωρήσει τον κόσμο για την ανομία τους. Το τέλος του χρόνου είναι πολύ κοντά επάνω μας. Οι κάτοικοι του κόσμου δένονται ήδη σε δεμάτια για να καούν. Θα δεθείτε κι εσείς μαζί με τα ζιζάνια; Αντιλαμβάνεστε ότι κάθε χρόνο χιλιάδες και χιλιάδες και μυριάδες μυριάδων ψυχών χάνονται, πεθαίνοντας μέσα στις αμαρτίες τους; Οι πληγές και οι κρίσεις του Θεού επιτελούν ήδη το έργο τους, και ψυχές οδηγούνται στην απώλεια, επειδή το φως της αλήθειας δεν έλαμψε επάνω στην οδό τους». General Conference Daily Bulletin, 1 Απριλίου 1897.

Με την ψυχή μου σε επεθύμησα μέσα στη νύχτα· ναι, με το πνεύμα μου εντός μου θα σε εκζητήσω από νωρίς· διότι όταν οι κρίσεις σου είναι επάνω στη γη, οι κάτοικοι του κόσμου θα μάθουν δικαιοσύνη. Ησαΐας 26:9.